

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร" สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ในด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ เนื้อหาวิชา วิธีสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 28 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2532 ที่เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับแล้ว จำนวน 339 คน การสุ่มตัวอย่างประชากรใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และวิธีสุ่มแบบผสม (Multistage Sampling) รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 367 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า หนังสือ เอกสาร คำรา วารสาร หลักสูตรในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จากนั้นจึงได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด เพื่อถามความคิดเห็นของ

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้คำถามแบบตรวจคำตอบ (check-list) และแบบเติมคำ (completion) ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ใช้คำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ ใช้คำถามแบบปลายเปิดให้ตอบโดยอิสระตามหัวข้อที่กำหนดให้ นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองใช้กับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 10 คน และนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับแล้ว ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 20 คน จากนั้นได้นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้แบบสอบถามคืนจากอาจารย์ 28 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.35 จากนักศึกษาจำนวน 339 ชุด คิดเป็นร้อยละ 87.82

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูล ตามวิธีการทางสถิติ คือ ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 และตอนที่ 2 ในรูปของตารางประกอบความเรียง ส่วนตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อมูลที่ได้จากการให้ตอบอย่างอิสระตามหัวข้อที่กำหนดให้ นำเสนอในรูปความเรียงตามลำดับความถี่

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นหญิง อายุระหว่าง 25 - 30 ปี วุฒิทางการศึกษาปริญญาโท สาขาภาษาไทย มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานอยู่ระหว่าง 1 - 5 ปี จำนวนคาบที่สอนต่อสัปดาห์ คือ สอนต่ำกว่า 10 คาบต่อสัปดาห์ ส่วนใหญ่

ไม่ต้องรับผิดชอบงานสอนวิชาอื่นนอกเหนือจากวิชาภาษาไทยพื้นฐาน แต่ที่ต้องสอนบ้างได้แก่ วิชาภาษาไทยธุรกิจ การพูด พัฒนาการเขียน และภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนใหญ่ไม่ต้องปฏิบัติงานหน้าที่อื่นนอกเหนือจากงานสอน แต่ที่ต้องปฏิบัติบ้างจะทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษา กรรมการฝ่ายกิจการนักศึกษา และกรรมการศูนย์วัฒนธรรม ส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอน และไม่เคยทำงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทย

1.2 นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นหญิง อายุ 20 ปีขึ้นไป ศึกษาอยู่ คณะบริหารธุรกิจ ผลการเรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับอยู่ในระดับพอใช้ (C)

2. ความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร สรุปผลได้ดังนี้

2.1 ด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับมีความสำคัญมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีความสำคัญมากที่สุด คือ ให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการเขียน และข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีความสำคัญมาก คือ ให้นักศึกษาใช้ภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้วิชาอื่น นักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีความสำคัญมาก คือ ให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในหลักการใช้ภาษาไทยมากขึ้น และสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

2.2 ด้านเนื้อหาวิชา

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีความเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีความเหมาะสมมาก คือ สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพ นักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีความเหมาะสมมาก คือ สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ส่งเสริมทักษะการเขียน สำหรับการจัดสัดส่วนของเนื้อหาภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าที่เหมาะสมมาก คือ ทฤษฎี 40 ปฏิบัติ 60 ส่วน นักศึกษาเห็นว่าที่เหมาะสมมาก คือ ทฤษฎี 60 ปฏิบัติ 40

2.3 ด้านวิธีสอน

อาจารย์ภาษาไทยมีความคิดเห็นโดยส่วนรวมพบว่า วิธีสอนวิชาภาษาไทย พื้นฐาน มีการปฏิบัติน้อย แต่นักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่ามีการปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ข้อที่มีการปฏิบัติมาก คือ วิธีสอนแบบบรรยาย วิธีสอนแบบอนุমান วิธีสอนแบบอุปมาน ส่วนข้อที่อาจารย์ภาษาไทย เห็นว่ามีการปฏิบัติน้อย คือ วิธีสอนแบบสืบสอบ วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง นักศึกษาเห็นว่า ข้อที่มีการปฏิบัติน้อย คือ วิธีสอนแบบสืบสอบ และวิธีสอนแบบสาธิต

2.4 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.4.1 การปฏิบัติด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

พื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีการปฏิบัติน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่า มีการปฏิบัติมาก คือ อาจารย์ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัด อาจารย์อธิบายตามเอกสารประกอบการสอน นักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติมาก คือ อาจารย์อธิบายตามเอกสารประกอบการสอน อาจารย์ให้นักศึกษาทำรายงานส่งตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย ส่วนข้อที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่า มีการปฏิบัติน้อย คือ อาจารย์ให้นักศึกษาจัดแสดงละครประกอบเนื้อหาที่เรียน นักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติน้อย คือ อาจารย์จัดทัศนศึกษานอกสถานที่

2.4.2 ความเหมาะสมด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

พื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีความเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมมาก คือ กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาดีขึ้น

2.5 ด้านสื่อการเรียนการสอน

2.5.1 การปฏิบัติด้านการใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีการปฏิบัติน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า สื่อการเรียนการสอนที่ใช้น้อย คือ หนังสือหรือเอกสารประกอบการสอน และหนังสือวารสาร นิตยสาร และสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ส่วนสื่อการเรียนการสอนที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีการใช้บ่อย คือ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ นักศึกษาเห็นว่าสื่อการเรียนการสอนที่มีการใช้น้อย คือ คอมพิวเตอร์ ซึ่งสื่อการเรียนการสอนคอมพิวเตอร์นี้ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีใช้น้อยที่สุด

2.5.2 ความเหมาะสมด้านการใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีความเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยมีความเห็นว่าข้อที่มีความเหมาะสมมาก คือ สื่อการเรียนการสอนสามารถใช้ได้อย่างสะดวก สื่อการเรียนการสอนที่ใช้สอดคล้องกับเนื้อหา ส่วนนักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีความเหมาะสมมาก คือ สื่อการเรียนการสอนช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่เรียนดีขึ้น สื่อการเรียนการสอนที่ใช้สอดคล้องกับเนื้อหา

2.6 ด้านการวัดและประเมินผล

2.6.1 การใช้วิธีการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่า การใช้วิธีการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับมีการปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติมาก คือ สอบข้อเขียนปลายภาค ทำแบบฝึกหัดในชั่วโมงเรียน ส่วนนักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติมาก คือ สอบข้อเขียนปลายภาค สอบข้อเขียนกลางภาค อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า วิธีการวัดและประเมินผลที่มีการปฏิบัติน้อย คือ ทดสอบก่อนเรียน

2.6.2 การใช้ข้อสอบของวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่าการใช้ข้อสอบของวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีการปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่า ข้อที่มีการปฏิบัติมากที่สุด คือ ให้ทำข้อสอบทั้งแบบอัตนัยและปรนัย ส่วนนักศึกษาเห็นว่าข้อที่มีการปฏิบัติมาก คือ ให้ทำข้อสอบทั้งแบบอัตนัยและปรนัย อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ข้อที่มีการปฏิบัติน้อย คือ ให้ทำข้อสอบอัตนัยเพียงแบบเดียว และให้ข้อสอบปรนัยเพียงแบบเดียว

2.6.3 ความเหมาะสมของการกำหนดคะแนนในการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นโดยส่วนรวมว่าการกำหนดคะแนนในการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีความเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ข้อที่มีการปฏิบัติมาก คือ แบ่งคะแนนออกเป็นคะแนนงานระหว่างภาค คะแนนสอบกลางภาค และคะแนนสอบปลายภาค อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ข้อที่มีการปฏิบัติน้อย คือ กำหนดคะแนนงานระหว่างภาคและคะแนนสอบกลางภาคไว้เท่ากับคะแนนสอบปลายภาค

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

อาจารย์ภาษาไทยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ พอสรุปได้ดังนี้

ปัญหา

1. ด้านจุดมุ่งหมาย

จุดมุ่งหมายไม่ชัดเจน สอนได้ไม่ครอบคลุมจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ นักศึกษาไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายและความจำเป็นของการเรียน

2. ด้านเนื้อหาวิชา

เนื้อหาบางทำให้สอนได้ไม่ลึกซึ่งเท่าที่ควร เนื้อหาบางตอนซ้ำซ้อนกับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้นักศึกษาเบื่อและมักเน้นเนื้อหา มากกว่าการปฏิบัติ

3. ด้านวิธีสอน

อาจารย์ยังคงใช้วิธีสอนแบบบรรยายเป็นหลัก และอาจารย์ไม่สามารถใช้วิธีสอนแบบแปลกใหม่ได้ เพราะในชั้นเรียนมีนักศึกษามาก

4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

นักศึกษาไม่ได้ฝึกทักษะทางภาษาอย่างทั่วถึงและนักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอน

5. ด้านสื่อการเรียนการสอน

ผู้สอนไม่ค่อยใช้สื่อการเรียนการสอน และสื่อการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ

6. ด้านการวัดและประเมินผล

ผู้สอนตรวจแบบฝึกหัดคืนให้นักศึกษาไม่ค่อยทัน และไม่สามารถวัดผลด้านกรปฏิบัติได้ดีเท่าที่ควร เพราะนักศึกษามีจำนวนมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านจุดมุ่งหมาย

ควรมุ่งเน้นในด้านการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และควรกำหนดจุดมุ่งหมายของแต่ละทักษะให้ชัดเจน

2. ด้านเนื้อหาวิชา

ควรเน้นเนื้อหาในเรื่องไวยากรณ์ทางภาษาให้มากขึ้น ควรฝึกภาคปฏิบัติให้มากขึ้น และควรพิจารณาลดเนื้อหาบางตอนเพื่อจะได้เหลือเวลาไว้ฝึกปฏิบัติ

3. ด้านวิธีสอน

ควรใช้วิธีสอนที่เน้นทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ และควรใช้เทคนิคการสอนแบบใหม่ ๆ บ้าง

4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ควรให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากขึ้น และควรให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดมาก ๆ

5. ด้านสื่อการเรียนการสอน

ควรใช้สื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น และควรมีการนำสื่อที่ทันสมัยมาใช้ประกอบการสอน

6. ด้านการวัดและประเมินผล

ควรมีการเก็บคะแนนระหว่างภาคด้วย ควรแบ่งคะแนนเป็นคะแนนภาคปฏิบัติ ด้วย ควรวัดผลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และควรมีการทดสอบเป็นระยะ ๆ เพื่อให้นักศึกษาตื่นตัวอยู่เสมอ

นักศึกษาแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ พอสรุปได้ดังนี้

ปัญหา

1. ด้านจุดมุ่งหมาย

จุดมุ่งหมายของวิชากว้างเกินไปและไม่ชัดเจน จุดมุ่งหมายบางข้อซึ่งเกินไปไม่เหมาะสมกับเวลา และไม่สามารถกระทำได้บรรลุจุดมุ่งหมาย

2. ด้านเนื้อหาวิชา

เนื้อหาบางตอนซ้ำซ้อนกันกับชั้นมัธยมศึกษา เนื้อหาวิชามากเกินไป เนื้อหาบางเรื่องไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และเน้นเนื้อหาภาคทฤษฎีมากเกินไปได้ฝึกปฏิบัติมากเท่าที่ควร

3. ด้านวิธีสอน

อาจารย์ไม่มีเทคนิคการสอนแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ อาจารย์สอนตามหนังสือมากเกินไป ไม่มีการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอน และไม่ค่อยมีการยกตัวอย่างประกอบคำอธิบาย

4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ไม่ค่อยมีกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนใหญ่เน้นการสอนในภาคทฤษฎี กิจกรรมส่วนใหญ่คือให้ทำแบบฝึกหัดและมีการฝึกทักษะต่าง ๆ น้อยมาก

5. ด้านสื่อการเรียนการสอน

มีการใช้สื่อการเรียนการสอนน้อยมาก และสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ไม่น่าสนใจ

6. ด้านการวัดและประเมินผล

มีการทดสอบบ่อยมาก มีการให้ค้นคว้าทำรายงานมากแต่กำหนดคะแนนให้น้อย ข้อสอบมีมากแต่เวลาในการทำข้อสอบมีน้อย การตรวจข้อสอบอัตโนมัติคะแนนไม่ยุติธรรม และการวัดผลนั้น เน้นภาคทฤษฎีมากเกินไป

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านจุดมุ่งหมาย

ควรกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนกว่านี้ และควรบอกจุดมุ่งหมายก่อนที่จะสอน
ในแต่ละครั้ง

2. ด้านเนื้อหาวิชา

ควรเสริมทักษะที่จำเป็นในชีวิตประจำวันให้มากขึ้น เนื้อหาควรทันสมัยและ
เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ควรเพิ่มความรู้อรอบตัวให้มากขึ้น ควรเน้นเนื้อหาภาคปฏิบัติบ้าง และ
ควรฝึกทักษะการพูดการอ่านให้มากขึ้น

3. ด้านวิธีสอน

ควรใช้วิธีสอนแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ บ้าง ควรใช้อุปกรณ์การสอนบ้าง ควรใช้
วิธีสอนที่ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมด้วย ควรยกตัวอย่างประกอบมาก ๆ และควรบอกหัวข้อเนื้อหา
ที่จะสอน

4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากขึ้น ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษา
ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ควรมีการฝึกปฏิบัติควบคู่กับภาคทฤษฎี ควรฝึกให้ทำ
กิจกรรมกลุ่มมาก ๆ และควรให้มีการอภิปรายหน้าชั้น

5. ด้านสื่อการเรียนการสอน

ควรใช้สื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น ควรให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการ
ใช้สื่อ ควรใช้สื่อที่ทันสมัยแปลกใหม่ และน่าสนใจ และควรแนะนำหนังสือให้นักศึกษาอ่านบ้าง

6. ด้านการวัดและประเมินผล

ควรมีคะแนนภาคปฏิบัติด้วย ควรแบ่งคะแนนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้
เท่ากัน ควรมีการทดสอบเก็บคะแนนเมื่อจบเนื้อหาแต่ละเรื่อง ควรมีการทดสอบย่อยบ่อย ๆ ควร
มีเกณฑ์ที่แน่นอนในการตรวจสอบอัตโนมัติ และควรมีการให้ทำแบบฝึกหัดในช่วงเวลาเรียนให้มากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. ด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ผลการวิจัยพบว่า
อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชา

ดังกล่าวมีความสำคัญมาก คือ ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญที่จะต้องเรียนรู้ภาษาของตนให้ดี เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาให้ดียิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวันและเพื่อประโยชน์ในการ ประกอบอาชีพต่อไปอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523: 2) ที่กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า ชาตินี้ต้องมีภาษาของตนเอง จะใช้ภาษาของชาติอื่นติดต่อกับ ราชการ และกิจกรรมงานของชาติได้อย่างไร การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่ง การมีภาษาของชาติใช้จะทำให้คนในชาติสำนึกว่า แต่ละคนต่างเป็นส่วนหนึ่งของชาติตน นอกจากนั้น คนเราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีภาษาสื่อสารกันให้สะดวกทั้งชาติ นอกจากนั้นในเรื่องของการ ติดต่อกับสื่อสิ่งนี้ยังสอดคล้องกับ สุจิต เพียรชอบ และ สายใจ อินทวิมล (2523: 2-3) ที่กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อกับสื่อสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันของคนไทยทั้งชาติและยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ได้อีกด้วย ในเรื่องของการเรียน การสอนแก่นักศึกษาเห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาไทยแล้ว นักศึกษาก็จะตั้งใจเรียน เพราะสิ่งใดก็ตามหากกระทำด้วยความเต็มใจ กระทำเพราะเห็นคุณค่าของสิ่งนั้นแล้ว จะกระทำ ได้ดีกว่าการที่ถูกบังคับให้กระทำโดยไม่ได้เห็นคุณค่าของของสิ่งนั้น และเมื่อกระทำด้วยความเต็มใจ ผลก็จะออกมาดีที่สุดในเรื่องของการเรียนภาษาก็เช่นกัน หากเรียนอย่างเห็นคุณค่าและ ความสำคัญแล้วย่อมจะทำให้เรียนได้ดี และไม่เป็นผู้ที่มีความบกพร่องในการใช้ภาษาอย่างแน่นอน ดังที่ ไสว สุทธิพิทักษ์ (2526: 1) กล่าวไว้ว่า "... นักเรียนนักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดี ไม่เอาใจใส่ สนใจศึกษาภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ ทำให้ใช้ภาษาผิดพลาด ทั้งการพูดและการเขียน เมื่อจบ การศึกษาออกไปทำงานก็ขาดความรู้ทางภาษา ทำให้เป็นอุปสรรคต่อหน้าที่การงานเป็นอันมาก" ก็คงจะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป

2. ด้านเนื้อหาวิชา ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็น สอดคล้องกันว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีความเหมาะสมมาก คือ สามารถนำไปใช้ให้เป็น ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุจิต เพียรชอบ (2526: 32-34) ที่กล่าวไว้ว่า เนื้อหาวิชาควรมีความหมายและมีคุณค่า ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตจริงได้ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ แก่ชีวิตของผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ วิไลลักษณ์ วัฒนานนท์ (2528: 56) ที่พบว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยธุรกิจที่จัดให้เรียนนั้นสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ จะเห็นได้ว่าการจัดเนื้อหาวิชาให้นักศึกษาได้เรียนนั้นจำเป็น

อย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ เป็นสำคัญ

ส่วนข้อที่อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันคือ เรื่องของการจัดสัดส่วนของเนื้อหาวิชาภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่า การจัดสัดส่วนให้เนื้อหาภาคทฤษฎี 40 ภาคปฏิบัติ 60 มีความเหมาะสมมาก แต่นักศึกษามีความเห็นตรงกันข้ามคือ นักศึกษาเห็นว่า การจัดสัดส่วนที่เหมาะสม คือ เนื้อหาภาคทฤษฎี 60 ภาคปฏิบัติ 40 ผู้วิจัยเห็นว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะอาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าวิชาภาษาไทยนั้น ธรรมชาติของวิชาเป็นวิชาทักษะ ถ้าต้องการจะสอนให้ได้ผลดีและเกิดประโยชน์แก่นักศึกษามากที่สุด คือ จะต้องให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติในเรื่องของทักษะทางภาษามาก ๆ เพื่อให้นักศึกษาจะได้เกิดความชำนาญในทักษะต่าง ๆ ส่วนในภาคทฤษฎีนั้น นักศึกษาสามารถศึกษาค้นคว้าได้จากหนังสือ หรือเอกสารต่าง ๆ จึงเห็นว่าควรให้ความสำคัญกับภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี แต่นักศึกษาอาจไม่เข้าใจธรรมชาติของวิชาหรืออาจไม่ชอบฝึกปฏิบัติจึงเห็นว่าฝึกปฏิบัติแต่น้อยก็ได้ แล้วไปศึกษาจากหนังสือหรือเอกสารตำราต่าง ๆ เพิ่มเติม

3. ด้านวิธีสอน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกัน คือ อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีการปฏิบัติน้อย แต่นักศึกษาเห็นว่ามีการปฏิบัติมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าตามความคิดของอาจารย์ภาษาไทยต้องการที่จะใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อให้นักศึกษาจะได้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น ดังนั้นจึงมีความคิดเห็นว่า เท่าที่เป็นอยู่นั้นยังปฏิบัติน้อย ส่วนนักศึกษากลับคิดว่าเท่าที่เป็นอยู่นั้นเพียงพอแล้ว จึงมีความคิดเห็นว่าปฏิบัติมาก เมื่อพิจารณาถึงวิธีสอนที่ปฏิบัติพบว่า อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า วิธีสอนที่ปฏิบัติมาก คือ วิธีสอนแบบบรรยาย วิธีสอนแบบอนุমান วิธีสอนแบบอุปมาน ซึ่งวิธีสอนทั้งสามวิธีดังกล่าวนี้ล้วนเป็นวิธีสอนที่มีลักษณะร่วมกัน คือ เป็นวิธีสอนที่จะต้องมีการบรรยายและอธิบายมาก ทั้งการอธิบายจากกฎไปหาตัวอย่าง (อนุमान) และการอธิบายเริ่มจากการยกตัวอย่างไปหากฎ (อุปมาน) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิรภา ลิ้มป์เลิศเสถียร (2527: 97) ที่พบว่า ในเรื่องวิธีสอนทั้งผู้บริหาร ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นว่าวิธีสอนที่ครูภาษาไทยนำมาใช้ในระดั้มาก ได้แก่ การบรรยายหรืออธิบาย การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การระดมความคิด และสอดคล้องกับการวิจัยของ ณรงค์ อ้วนอง (2521: 116) ที่พบว่า ในด้านวิธีสอนของครูภาษาไทย ทั้งผู้บริหาร หัวหน้าสาย นักเรียน และครูภาษาไทยตอบว่าวิธีสอนที่ใช้ในการสอนเป็นส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย ผู้วิจัยคิดว่า เหตุที่อาจารย์ภาษาไทยใช้การบรรยายและการอธิบายเป็น

หลักนี้ อาจจะเป็นเพราะมีข้อจำกัด เรื่องจำนวนนักศึกษาที่มีจำนวนมากไม่เหมาะที่จะใช้วิธีสอนแบบอื่น นอกเหนือไปจากการสอนแบบบรรยาย และอธิบายพร้อมยกตัวอย่าง ในเรื่องของการสอนแบบบรรยายนี้ บำรุง กัดเจริฐ และ ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2527: 181) ได้เสนอแนะแนวคิดไว้พอสรุปได้ว่า วิธีสอนแบบบรรยายนี้ใช้กันอย่างแพร่หลายในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย การที่ใช้วิธีสอนแบบนี้เพราะต้องการที่จะสอนวิชาความรู้ที่มีจำนวนมากและหายากและเหมาะที่จะใช้สอนในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนเป็นจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามการสอนด้วยวิธีสอนเพียงแบบเดียวซ้ำ ๆ บ่อย ๆ ก็อาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และมีทัศนคติที่ไม่ดีกับวิชาที่เรียนได้และอีกประการหนึ่งการที่ใช้วิธีสอนเพียงแบบ เดียวนี้อาจไม่ทำให้ผู้เรียน เปลี่ยนพฤติกรรมไปวัตถุประสงค์ที่ครูผู้สอนต้องการได้ เพราะฉะนั้นหากเป็นไปได้ผู้สอนควรใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ หลาย ๆ แบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามต้องการ ซึ่งวิธีการนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ สุทิน บุญชูวงศ์ (2530: 43) ที่กล่าวไว้ว่าครูจะต้องใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่าง ๆ หลายวิธีให้เหมาะสมกับนักเรียน จึงจะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ได้ครบ ซึ่งเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐาน มีการปฏิบัติน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในด้านวิธีสอนที่มีการปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีสอนแบบบรรยาย อุปมานและอนุมานมาก เพราะการสอนแบบบรรยาย อุปมานและอนุมานนั้นจะเป็นในลักษณะที่ผู้สอนเป็นผู้อธิบายเนื้อหาพร้อมกับการยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายนั้นด้วย เป็นการสอนที่ยึดครูหรือผู้สอนเป็นศูนย์กลาง มีจุดมุ่งหมายคือมุ่งให้ผู้เรียนได้รับรู้เนื้อหาให้มากที่สุด ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ไม่ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะอื่นมากนัก

ส่วนรูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการปฏิบัติมาก คือ อาจารย์อธิบายตามเอกสารประกอบการสอน อาจารย์ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัด อาจารย์ให้นักศึกษาทำรายงานส่งตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ กอสุวรรณ (2523: 78) ที่พบว่า วิธีสอนที่ผู้สอนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของคนในระดับมาก คือ การ

อธิบายและการยกตัวอย่าง การบรรยาย การให้ผู้เรียนค้นคว้าทำรายงาน เหตุที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยคิดว่า เป็นเพราะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนลักษณะดังกล่าวนี้ ไม่ยุ่งยากซับซ้อนมากนัก และยังช่วยให้ผู้เรียนได้รับรู้เนื้อหาอย่างครบถ้วนด้วย ดังที่ โททURY สินลาธน์ (2524: 57) ได้กล่าวถึงข้อดีของการใช้วิธีบรรยายหรืออธิบายในการเรียนการสอนไว้ว่า สามารถสอนผู้เรียนได้เป็นจำนวนมาก ช่วยประหยัดเวลาของผู้สอน ทำให้เนื้อหาที่น่าสนใจมีชีวิตชีวากว่าการอ่านหนังสือ สามารถสรุปเนื้อหาเข้าเป็นกลุ่ม เป็นก้อน เป็นประเด็นได้ชัดเจน และช่วยให้ผู้เรียนรับรู้เรื่องที่เรียนได้ตรงกันและพร้อมกัน แต่อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนในลักษณะนี้อาจจะทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับประสบการณ์ในการฝึกทักษะทางภาษาได้มากเท่าที่ควร แต่เมื่อมีข้อจำกัดเรื่องจำนวนผู้เรียนและ เวลาในการจัดการเรียนการสอน วิธีที่ผู้สอนอธิบายประกอบเอกสารหรือตำรา ก็ยังคงใช้กันอยู่อย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา

5. ด้านสื่อการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การปฏิบัติด้านการใช้สื่อการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยพื้นฐานมีการปฏิบัติ น้อย ทั้งนี้คงเป็น เพราะทั้งอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาต่างก็ต้องการที่จะให้มีการใช้สื่อการเรียน การสอนให้มากขึ้น สังเกตได้จากแบบสอบถามประเภทปลายเปิด เกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเสนอแนะว่า น่าจะมีการใช้สื่อการเรียนการสอนให้มาก ๆ เพราะ สื่อการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น ดังที่ สาโรจน์ แห่งยัง (2522: 6-7) ได้กล่าวถึงคุณค่าของสื่อการสอนไว้พอสรุปได้ว่า สื่อการสอนช่วยให้ผู้เรียนจำได้เร็วจำได้นาน ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ชัดเจนกว่าใช้คำพูดเพียง อย่างเดียวช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากในเวลาจำกัด และสื่อบางอย่างยังสามารถช่วยทำสิ่งที่ ยากให้ง่ายขึ้นได้ หากพิจารณาประเภทของสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ อาจารย์ภาษาไทยและ นักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า สื่อการเรียนการสอนที่ใช้มาก คือ หนังสือหรือ เอกสารประกอบการสอน และหนังสือ วารสาร นิตยสาร ตลอดจนสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ที่นำมาใช้ประกอบการสอน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสืบเนื่องกับวิธีสอนที่ใช้วิธีสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่ และกิจกรรมการเรียน การสอนก็เป็นในลักษณะอาจารย์อธิบายตามเอกสารประกอบการสอน เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นสื่อการเรียน การสอนที่จะใช้มากก็คือ หนังสือหรือ เอกสารประกอบการสอนนั้น และสื่อการเรียนการสอนอีก

ประเภทหนึ่งที่ใช้มากคือ หนังสือ วารสาร นิตยสาร และสิ่งพิมพ์อื่น ๆ นั้น อาจเป็นเพราะว่าในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น มีการให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดในระดับมาก และหากต้องการให้แบบฝึกหัดทันสมัยเหมาะกับชีวิตประจำวันก็คือ ควรจะนำหนังสือ วารสาร นิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อใช้ทดสอบนักศึกษา ซึ่งการใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทหนังสือหรือเอกสารประกอบการสอน และหนังสือ วารสาร นิตยสาร ตลอดทั้งสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ในระดับมากนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริอาภา ขำเลิศ (2530: 93) ที่พบว่า สื่อการเรียนการสอนที่อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเห็นว่าใช้มาก คือ สื่อการเรียนการสอนประเภทหนังสือ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฐาดา อีระวิภาวดี (2524: 45) ที่พบว่า อุปกรณ์การสอนที่ใช้มักเป็นรูปภาพ หนังสือประกอบการค้นคว้า และหนังสือพิมพ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุชรินทร์ พ้ารัมย์ (2522: 46) ที่พบว่า สื่อการสอนที่ครูใช้ประกอบการสอนมากที่สุด คือ หนังสือประกอบบทเรียน และหนังสือพิมพ์ วารสารต่าง ๆ เหตุที่เป็นเช่นนี้คงเป็นเพราะว่าสื่อดังกล่าวสามารถหาได้ง่าย ใช้สะดวก และเป็นสื่อที่ประหยัด เมื่อเทียบกับสื่อประเภทอื่น ๆ

ส่วนสื่อการเรียนการสอนที่อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่ามีการใช้บ่อย คือ สื่อการเรียนการสอนประเภทโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ (วิดีโอเทป) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ หวงเพ็ญ เปล่งปลั่ง (2529: 128) ที่พบว่า สื่อการเรียนการสอนที่ใช้บ่อยที่สุดคือ วิดีโอเทป ภาพยนตร์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มานิตา ศรีสาคร (2525: 78) ที่พบว่า อุปกรณ์ที่มีแต่ไม่ค่อยนำมาใช้คือ เครื่องอัดขยายภาพ เครื่องเล่นแผ่นเสียง และเครื่องฉายภาพยนตร์

ส่วนสื่อการเรียนการสอนที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่ามีการใช้น้อยที่สุด และนักศึกษาเห็นว่ามีการใช้น้อย คือ คอมพิวเตอร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เลอรอย จี สเตนเซล (Leroy G. Stenzel 1982: 145-A) ที่พบว่า ครูมักหลีกเลี่ยงหรือไม่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นเพราะคอมพิวเตอร์เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ใหม่มากรับรองการศึกษา ครูหรือผู้สอนส่วนใหญ่คงยังไม่รู้จักวิธีใช้คอมพิวเตอร์ หรืออาจจะพอรู้วิธีใช้บ้างแต่เห็นว่าเป็นสื่อที่ใช้ได้ยากจึงไม่ใช่ และอีกประการหนึ่งสื่อการเรียนประเภทนี้ยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนักจึงมีการใช้กันในระดับน้อย

จะเห็นได้ว่า สื่อการเรียนการสอนที่มีการใช้กันในระดับน้อยถึงน้อยที่สุดนั้น มักจะเป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีใช้เอกสารหรือหนังสือ แต่จะเป็นสื่อในลักษณะของโสตทัศนูปกรณ์ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าสื่อการเรียนการสอนประเภทโสตทัศนูปกรณ์นั้น มีวิธีการใช้ที่ค่อนข้างยุ่งยากกว่าสื่อประเภทเอกสารหรือหนังสือ ครูหรือผู้สอนจึงไม่ค่อยได้ใช้ประกอบการสอน ซึ่งความจริงแล้วครูอาจรู้วิธีใช้แต่เมื่อความยุ่งยากที่จะต้องเตรียม และระบักระวังในการใช้ หรืออาจเป็นเพราะว่าไม่รู้จักริธีใช้ก็ได้ ซึ่งในเรื่องปัญหาของการใช้สื่อประเภทโสตทัศนูปกรณ์นี้ กรองกาญจน์ ไชยวงศ์ (2523: 20) ได้เคยวิจัยและพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อในส่วนของผู้สอนนั้นปรากฏว่าผู้สอนยังขาดความเข้าใจในเรื่องการใช้โสตทัศนูปกรณ์ ขาดประสบการณ์ด้านโสตทัศนไม่เคยเรียนรู้อันนี้มาก่อนจึงทำให้ไม่ใช่อุปกรณ์ที่มีอยู่

ด้านความเหมาะสมของการใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานนั้น อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า มีความเหมาะสมมาก และหากพิจารณาความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ จะพบว่า อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมมากในเรื่องที่สามารถใช้ได้สะดวก ทั้งนี้ เป็นเพราะว่าสื่อการสอนที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นสื่อประเภทเอกสารและหนังสือจึงสามารถใช้ได้อย่างสะดวก ส่วนนักศึกษาเห็นว่าสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในเรื่องที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่เรียนดีขึ้น เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะในการเรียนการสอนนั้นควรมีเอกสารประกอบ หากอาจารย์บรรยายหรือสอนโดยมีเอกสารประกอบคำบรรยายก็จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาดีขึ้น ดังที่ ผกา สัตยธรรม (2524: 130-131) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนแบบบรรยายไว้พอสรุปได้ว่า การบรรยายที่ดีนั้นควรมีการแจกเอกสารประกอบคำบรรยาย เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนได้นำไปทบทวน บางกรณีอาจทำอย่างละเอียดแต่บางกรณีอาจทำพอเป็นสังเขปแล้วให้ผู้เรียนไปค้นคว้าต่อจะช่วยให้เข้าใจยิ่งขึ้น

6. ด้านการวัดและประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การใช้วิธีการวัดและประเมินผลมีการปฏิบัติมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ระวีวรรณ สาริการิน (2529: 111) ที่พบว่า การวัดและประเมินผลมีการปฏิบัติมาก ซึ่งคงเป็นเพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ จึงจำเป็นต้องดูผลของพัฒนาการทางทักษะอยู่ตลอดเวลาทำให้ต้องมีการวัดและประเมินผลกันมาก และใช้วิธีการวัดและประเมินผลหลาย ๆ วิธี

เพื่อจะได้ทราบผลของพัฒนาการทางการใช้ภาษาของผู้เรียนว่า พัฒนาขึ้นมากน้อยเพียงใด และจะต้องปรับปรุงในด้านใดบ้าง ซึ่งหากผู้สอนมีการวัดผลการเรียนของผู้เรียนหรือนักศึกษาในความรับผิดชอบของคนอย่างสม่ำเสมอแล้ว จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน เป็นอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้ผู้สอนทราบความสามารถของผู้เรียนว่าดีไม่ดียังไง และตัวผู้สอนเองจะต้องปรับปรุงการเรียนการสอนในเรื่องใดบ้างจึงจะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนในรายวิชานั้น

ในด้านวิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้นั้น อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า วิธีการวัดและประเมินผลที่มีการใช้มาก คือ การสอบข้อเขียนปลายภาค การสอบข้อเขียนกลางภาค และการให้ทำแบบฝึกหัดในชั่วโมงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุชาติ วงศ์สุวรรณ (2525: 80) ที่พบว่า ผู้บริหารมีความเห็นด้วยในระดับมากเกี่ยวกับวิธีการวัดผลวิชาภาษาไทยโดยวิธีให้ทำข้อสอบ ตรวจแบบฝึกหัดหรือรายงาน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลีริอาภา ขำเลิศ (2530: 94) ที่พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลที่มีการใช้มากคือ การสอบปลายภาค นอกจากนี้ยังใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ สุมาลี จันทรชลอ (2522: 55-56) ที่พบว่า วิธีการประเมินผลโดยส่วนรวมครูประเมินผลระหว่างภาคด้วยวิธีการให้แบบฝึกหัดหรืองานมอบหมายให้ทำแบบทดสอบ และใกล้เคียงกับงานวิจัยของ ปองจิต อ่อนเผ่า (2522: 94) และ พวงเพ็ญ เปล่งปลั่ง (2529: 138) ที่พบว่า ในการวัดและประเมินผลวิธีที่ใช้มาก คือ การทำแบบฝึกหัดที่เป็น เช่นนี้ผู้วิจัยคิดว่า คงเป็นเพราะการสอบข้อเขียนตอนกลางภาคและการสอบข้อเขียนปลายภาคนั้น เป็นการประเมินผลรวบยอดของเนื้อหาแต่ละตอน และประเมินผลเนื้อหารวบยอดเพื่อที่จะได้ตัดสินหรือประเมินค่าผู้เรียนแต่ละคนว่า ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพียงใด ซึ่งจะต้องมีการกระทำกันทุก ๆ วิชาที่มีการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นจึงพบว่าวิธีดังกล่าวมีการปฏิบัติมากกว่าวิธีการวัดและประเมินผลวิธีอื่น ๆ ส่วนการทำแบบฝึกหัดนั้นจะพบว่าได้มีการปฏิบัติมากเช่นกัน ทั้งนี้เป็นเพราะลักษณะธรรมชาติของวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาทักษะ เมื่อสอนเนื้อหาภาคทฤษฎีไปแล้วจำเป็นต้องวัดผลดูว่าผู้เรียนเข้าใจเพียงใด และสามารถจะนำไปใช้พัฒนาทักษะทางภาษาได้มากน้อยแค่ไหน และวิธีที่จะวัดได้ก็คือให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัด

ส่วนในด้านการใช้ข้อสอบนั้น อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การใช้ข้อสอบที่มีการปฏิบัติมาก คือ ให้ทำข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัย ซึ่งสอดคล้องกับ

ผลการวิจัยของ สิริอาภา ขำเลิศ (2530: 95) และ พัฒนา อิติเสรี (2521: 105) ที่พบว่า อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า แบบสอบที่มีการใช้มาก คือ แบบสอบที่มีทั้งชนิดปรนัยและอัตนัย เหตุที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยคิดว่าเป็น เพราะคุณลักษณะของข้อสอบทั้งสองแบบ นั่นคือ ข้อสอบแบบปรนัยสามารถออกได้ครอบคลุมเนื้อหา มีความยุติธรรมและตรวจให้คะแนนได้ง่าย รวดเร็ว เหมาะกับรายวิชาที่มีผู้เรียนเป็นจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามข้อสอบแบบปรนัยนั้นมีข้อจำกัดตรงที่ว่า ไม่สามารถวัดความคิดเห็น ทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยไม่เป็นภาษา จึงจำเป็นต้องใช้ข้อสอบแบบอัตนัยในการวัดและประเมินผลด้วย หากผู้สอบต้องการให้การวัดและประเมินผลของคนสมบูรณ์แบบที่สุจริตก็ควรใช้ข้อสอบทั้งสองแบบในการจัดสอบแต่ละครั้ง

สำหรับ เรื่องของการกำหนดคะแนน อาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การกำหนดคะแนนในการวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมมาก คือมีการแบ่งคะแนนออกเป็นคะแนนงานระหว่างภาค คะแนนสอบกลางภาค และคะแนนสอบปลายภาค ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาไทย เป็นวิชาทักษะต้องมีการฝึกปฏิบัติในทักษะต่าง ๆ อยู่เสมอ จะนำไปฝึกในเวลาของการสอบกลางภาคและสอบปลายภาคเท่านั้นไม่ได้ จึงจำเป็นต้องให้ทำแบบฝึกหัด ดังนั้นการจะให้คะแนนเฉพาะการสอบข้อเขียนกลางภาคและปลายภาคเท่านั้น จึงไม่เหมาะสมควรกำหนดคะแนนให้การฝึกทักษะภาษาและการทำแบบฝึกหัดด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันอุดมศึกษา เอกชน

1. ควรมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของรายวิชาให้ชัดเจนขึ้นกว่าเดิม
2. ควรมีการพิจารณาเพิ่มเวลาให้กับวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ
3. ควรมีการจัดทำเอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับขึ้นใช้ในสถาบันอุดมศึกษา เอกชนทุกแห่ง เพื่อให้นักศึกษาใช้เป็นคู่มือในการเรียน
4. ควรมีการจัดประชุมสัมมนาอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับของสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อจะได้มีการพบปะแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ

ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอน

1. อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับควรประชุมร่วมกัน เพื่อวางแผนการสอนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายเดียวกัน

2. ควรปรับปรุงวิธีสอนอยู่เสมอโดยการนำเทคนิควิธีสอนและอุปกรณ์การสอนมาใช้ให้มากขึ้น

3. ควรมีการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับกันบ้าง เพื่อหาวิธีการที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. ควรจัดเวลาให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในส่วนภูมิภาค

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครกับในส่วนภูมิภาค

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

4. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ ในวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ